

Tereza Šípová

Ušpiněná planeta

Stojím na kopci a shlížím na krajinu, která je šedá bez dalších barev. Kamkoliv se podívám, ať doprava nebo doleva, jsou tam jen rozpadlé budovy. Ulice se koupou v špíně a odpadcích. Bohužel si pohled nevylepší ani zvednutím očí nahoru na nebe. I tam je šedá až černá barva. Slunce nejde přes znečištění skoro vidět. Už mrznu a to přitom mám tričko, mikinu, bundu a teď je nejteplejší období. Jsem už dlouho venku, musím si vzít dýchací masku. Vzduch je totiž plný toxinů a prachu.

Z vyprávění a ze školy vím, že to tak dřív nebylo. Nebe bylo světle modré. Ze záře slunce bolely oči. A mohlo se nosit lehké oblečení. Člověk nemusel mít na sobě několik vrstev. Krajina nebyla jen šedá, byla zelená, žlutá, červená a oplývala mnohými jinými barvami. Vůně květin překryla skoro všechny pach. Druhů rostlin bylo asi tři sta tisíc a živočichů 7,8 miliónů. Neuvěřitelné číslo! A to ještě vědci neobjevili všechny druhy, určitě jich bylo daleko víc.

Na Zemi žilo více lidí. Miliardy a miliardy, snad nespočetně lidí. Ti se více starali, ne jako teď, kdy je „každý sám za sebe“. Řeky byly čisté a nemuselo se chodit spousty kilometrů pro trochu vody. V moři i v oceánech se dalo koupat a slaná voda dokonce léčila rány. Jídlo nechybělo a někde byl i nadbytek. Jídlo mnoha druhů, chutí, barev. Nemuselo se jíst cosi pokryté plísní.

Občas je tomu těžké uvěřit. Ale jsou fotky, obrázky a knížky, které to dokazují. A nejhorší na tom je, že za to můžou naši předci. Snažili se o moderní svět plný techniky. Svět, kde všechno za ně dělají stroje. Zničili ovzduší toxickými plyny. Vykáceli většinu stromů, které musely ustoupit továrnám. Znečistili řeky, moře i oceány. Mnohá zvířata zemřela na otravu a jiná se musela vystěhovat ze svých domovů. A tak lidé zničili svět kvůli věcem, které teď jsou k ničemu. A stejně nejhorší na tom je, že už jsou dávno mrtví. Takže jim je to jedno. Ale my, my jsme nic neudělali! Pykáme za ně. Trpíme za jejich chyby. To vážně není spravedlivé.

Tohle je náš svět a umírá. To kvůli našim předkům, kvůli jejich chamtivosti a lhostejnosti.

Dominika Lambertyová

Pohádka

Pozor, Pozor!!

Budu vám vyprávět pohádku o nešťastné petce Bětce. Je tomu sotva rok, potkala jsem Bětku na cestě, když jsem šla na houby do lesa. Začalo pršet, natáhla jsem si kapuci a pokračovala dál po pěšině hlouběji do lesa. Ten déšť, co na mě kapal, nebyl zas tak obyčejný. Byl barevný a skoro až duhový. Najednou jsem uslyšela jakési vzdechy, ohlédla jsem se za sebe, před sebe, do strany, ale nikde nic.

Popošla jsem kousek dál a opět jsem uslyšela jakési vzdychnutí. Podívala jsem se na zem vedle sebe a nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Na zemi ležela celá pomačkaná a promočená naše Bětuška. Byla celá pruhovaná, zřejmě od toho deště, ale co mě hlavně udivilo, že mluvila. Měla dvě oči, rozkošný nosánek uprostřed a tu nejmenší pusinku, kterou jsem kdy viděla. Když jsem se konečně vzpamatovala z toho šoku, opatrně jsem se jí zeptala, co tu dělá, kdo ji tady pohodil. Odpověděla, že ji zde mrštily nějaké děti, které už se s ní nechtěly tahat, a tak ji hodily do trávy. Začala mi vyprávět příběh o tom, jak ji vyrobili, jaké strávila mládí v obchodě, jak si ji jednoho dne vzala mladá paní a dala ji do ruky dětem a jak skončila tady v trávě.

Najednou jsem uslyšela další zvuky. Rozhlédla jsem se. Kolem Bětky se válel další odpad. Opodál vzdychala láhev jménem Becherovka a kousek dál obal od Snickers. Podívala jsem se zpátky na Bětku a uvědomila si, že to takhle nemůžeme nechat. Vzala jsem Bětku i s Becherovkou a Snickerskou a začaly jsme sbírat nepořádek, který se zde všude okolo nahromadil. Nanosili jsme všechn nepořádek před les a já jsem zavolala popeláře, jestli by nebyli tak laskaví a nemohli to odvézt na skládku, kde se o materiál už řádně postarají. Bětku i s ostatními kamarády si lehla k posbíranému nepořádku, aby je odvezli taky.

Rozloučila jsem se s nimi a vydala se pěšinou k domovu. Když jsem se vracela zpátky, hrálo mě u srdce, že jsem pomohla planetě i přesto, že to byla taková maličkost.

Klára Römerová

Ochrana životního prostředí

Každý z nás ví, že má chránit životní prostředí, tudíž chránit naši planetu Zemi, ale velká část lidí si vůbec neuvědomuje, že planetě škodí. Někteří lidé ničí přírodu záměrně a další se naopak snaží vše na planetě chránit, co nejvíce to je možné.

Až půjdete do obchodu, popřemýšlejte nad tím, co kupujete. Když si jdete koupit něco z kůží zvířat, uvědomte si, že tohle zvíře, které „máte právě na sobě“, mohlo ještě před několika měsíci běhat v přírodě spolu s dalšími kamarády. Když si jdete koupit papírové desky nebo sešity, nezapomeňte, kolik stromů muselo být kvůli sešitům pokáceno a kolik tím pádem zvířat usmrceno nebo vyhnáno ze svých přirozených domovů. Spousta zvířat umírá kvůli tomu, jak se chová většina z nás k okolí. Když jdete v parku s kamarády, uvažujte, jak se máte zachovat vůči životnímu prostředí. Jestli hodit odpadek do koše nebo namachrovaně kvůli kamarádům hodit odpadek na zem a nechat ho tam ležet. Takový odpadek od jablka se rozkládá přibližně 16 dní, natož kdybyste mrštili plastový kelímek, který se rozkládá přibližně 70 let. Myslete na to, že kdybyste odpadky odhodili do koše, lépe kdybyste je recyklovali, prostředí, ve kterém žijeme, by bylo o mnohem zdravější jak pro živočichy, tak pro rostliny, ale i pro nás – lidi. Existuje mnoho kontejnerů, které jsou určené na třídění odpadků a následné recyklování. Využijte jich a pomozte tak všemu živému.

I když se rostliny téměř nehýbají a nedělají žádné zvuky, stále to jsou živé organismy, které tvoří svět takový, abychom v něm mohli žít. Mnohým lidem je to jedno a hledí jen na peníze, které například z kácení pralesů dostanou. Neberou vůbec v úvahu, že v těchto pralesích žije několik stovek druhů zvířat, a ani to, že pralesy a lesy jsou „plíce naší Země“. Když budete váhat, jaké maso si máte dát k obědu či k večeři, dejte si místo hovězího a vepřového masa rybu nebo kuře, protože drůbež a ryby mají menší dopad na životní prostředí. Také berte v potaz, jestli si koupíte balené sladkosti či jiné „pochoutky“ nebo nebalenou zeleninu či ovoce. Umělé obaly se rozkládají opravdu dlouhou, zato například slupky nebo ohryzky o hodně kratší dobu. Zbytečně doma ani nikde jinde neplývejte vodou, elektřinou a ani teplem. Víte přece, že elektřinu a teplo vyrábějí obrovské elektrárny, které vypuzují škodlivé látky do ovzduší. I kvůli nahromaděnému smogu se nám velmi špatně dýchá. Zvířata a rostliny jsou na tom úplně stejně. Omezte cesty neekologickými dopravními prostředky, ničím neplývejte, ani kdyby vás k tomu kdokoliv nutil, sami víte, jak to má být správně, tak to respektujte a pomozte životnímu prostředí i svými silami.

Daniel Blažej

Jak jsme ublížili planetě Zemi

Dostali jsme možnost žít na planetě Zemi jako jediní z celé sluneční soustavy. Odměňujeme se jí však ničením, likvidací a spoustou dalších věcí, díky kterým si z této planety děláme nepřítel. I přesto všechno nám ale stále dává vše, co k životu potřebujeme.

Lidé si dříve brali jen to, co doopravdy potřebovali k tomu, aby přežili. Dnes je to už bohužel jinak. Lidé si berou ze zásob naší planety mnohokrát více, než by sami potřebovali. Plýtvají všemi zásobami, které máme k dispozici.

Negativní vliv průmyslu a dopravy na životní prostředí, nebezpečí jaderné katastrofy a jaderný odpad, kácení lesů a deštných pralesů, vyčerpávání nerostných surovin, vodní zásoby, ozón, ... Ale když se nad tím zamyslíme, tak všechny tyto problémy nějak souvisí s člověkem. Člověk si za problémy vlastně může sám. Měli bychom se naučit šetřit suroviny, získávat jiné, alternativní zdroje energie. Jinak za chvíli nebudeme mít nic. Možná, že si lidé říkají, že se jich to netýká. Možná, že oni si tady na Zemi dožijí poklidný a bezstarostný život, ale co jejich děti, vnuci, pravnuci, praprawnuci - ty budou mít taky tak skvělý život, jako měli jejich předci? Myslím si, že ne. Ale pořád je tu možnost, že se lidé zlepší a začnou si surovin, které nám dává planeta Země, vážit.

Každé zvíře, každá rostlina má v přírodě svůj domov. A proto bychom naší činností neměli nijak ohrožovat zvířata, která s námi žijí na planetě. Například mně vadí v České republice, že se tu staví více dálnic, silnic, supermarketů. Zastavujeme stále více polí, lesů, luk... Vyháníme zvířata z jejich domovů. Kolem nás vzniká jiná příroda.

Měli bychom se začít chovat jinak. Člověk by nevěřil, jak přírodě ublíží, když vyhodí plastovou láhev. Ta se rozkládá spousty a spousty let, než ji příroda znovu pojme za svou. Cožpak lidé nevědí, že příroda pláče? Bojím se toho, co si někteří jedinci myslí. Měli bychom přírodu opečovávat, starat se o ni. Je to ten největší skvost, který existuje. Člověk ani neví, kolik krásy má kolem sebe. Je zkažený a rozmazlený tím, co mu příroda umožnila. Ale naštěstí mezi sebou máme také lidi, kteří se tuto naši chybu pokouší napravit. Je to ale dlouhá a obtížná cesta.

Tereza Pavlíčková

Ušpiněná planeta

Lidé znečišťovali životní prostředí již velmi dávno. Využívali mnoho různých přírodních zdrojů, osídlovali dosud neobydlené oblasti a znečišťovali prostředí nebezpečnými látkami. To mělo za následek vyhynutí mnoha živočišných i rostlinných druhů. Člověk je součástí přírody. Bez ní nemůže existovat. Čisté ovzduší je pro člověka velmi důležité, ale my se chováme, jako by nám to vůbec nevadilo. Ničíme přírodu, protože potřebujeme stále více zemědělské a stavební půdy. Měli bychom si uvědomit, že nejsme na Zemi sami a že znečištěním životního prostředí škodíme také rostlinám a živočichům.

Svou činností vytváříme odpad, který je vážným problémem naší civilizace. Některé odpady znečišťují vodu, vzduch a půdu, jiné se hromadí a zabírají příliš mnoho místa. Města hyzdí papíry na zemi, nedopalky od cigaret, žvýkačky a psí exkrementy našich mazlíčků. Hromadění odpadků nejenom poškozuje vzhled krajiny, ale také znečišťuje vodní zdroje.

Rozvoj moderního průmyslu je velice nutný. Vedle užitku však lidstvu přináší i starosti. Nejvýraznějším zásahem do krajiny bývá povrchová těžba nerostných surovin. Průmyslové závody znehodnocují ovzduší, vodstvo, půdu i rostlinstvo. Největší znečišťovatelé ovzduší jsou tepelné elektrárny, cementárny, koksárny, rafinérie ropy a závody chemického průmyslu. Vypouštějí do ovzduší nebezpečné látky, které ohrožují naše zdraví.

Automobily patří k dalším zdrojům znečišťování krajiny. Připadá na ně víc než polovina všech škodlivých zplodin vypouštěných do ovzduší. Tento problém je hlavně ve velkých městech. Kdyby raději lidé jezdili na kole. To by určitě našemu ovzduší prospělo. Velký vliv na znečišťování vodstva má vodní doprava. Obrovské tankery zajišťují levnou přepravu paliv, zejména ropy. Při jejich katastrofách, ale i při pravidelném vymývání vytékají tuny ropy do moře a hubí vše živé v širokém okolí.

Typickým projevem působení člověka na Zemi je trvalý úbytek lesů. V současné době jsou jím postiženy rozlehlé oblasti evropského severu, Sibiře a tropických deštných lesů. Nejvíce je postižena oblast tropických deštných lesů v Amazonii, kde žije mnoho živočišných a rostlinných druhů světa. Avšak tyto druhy ohrožuje právě kácení pralesů.

Životní prostřední znečišťují kouřící komíny, výfukové plyny aut, těžba nerostných surovin, nesprávné spalování nebezpečných látek, jaderné elektrárny a další. Na světě existuje mnoho organizací chránících naši přírodu. Ale hlavně by se měl každý člověk zamyslet sám nad sebou, jak se má k přírodě kolem sebe chovat.

Eduard Spousta

Jak jsem ublížil planetě Zemi

Mým úkolem je napsat slohovou práci na téma „Jak jsem ublížil planetě Zemi“. Nejprve bych chtěl poznamenat, že je mi pouhých 13 let. Také bych chtěl říci, že si nejsem vědom, že bych planetě, na které žiji, nějakým zásadním způsobem ublížil. Ale když mám toto téma zadané, zkusím o tom popřemýšlet. Podívám se na příklady ze svého běžného dne.

Po tom, co ráno vstanu, provedu každodenní aktivity spojené se všedním ránem jako je snídane a podobně. Hned, jak toto udělám, vyrazím z domu na zastávku. Čekám na autobus a máme tu první problém. Rozhlížím se, a najednou mě to napadne. Autobus škodí životnímu prostředí, spotřebovává tolik energie. Nebudu přece ubližovat planetě a přemýšlím, jak bych se mohl polepšit: „Příště půjdu pěšky anebo pojedu na kole!“ Sedím ve škole, končí poslední hodina a všichni jsme hladoví. Už se blížím ke školní jídelně a cítím nevábnu vůni. Polovina spolužáků oběd odnese skoro bez ochutnání. A právě jsem narazil na druhý problém. Příště bychom to měli udělat tak, že si raději jídlo nevezmeme a pak už nebudeme muset nic vyhazovat. Kolik lidí na světě by za takové jídlo dalo cokoliv! Od školy mě tatínek veze autem na florbalový trénink, ale přitom jsem narazil na třetí problém, a tím je auto. Auto se někdy dá nahradit. Ne však vždy. Například do Hodonína se jinak než tzv. „neekologicky“ dostat nedá. Po zápase přijedu domů, myji si ruce a pozoruji vodu, jak teče velmi silným proudem, a říkám si, že je něco špatně. Spotřebovávám moc vody. Špinavé věci z tréninku dávám do pračky a napadá mě, že prací prášky jsou škodlivé pro životní prostředí, protože je v nich mnoho fosfátů. Potom následuje učení a domácí práce. Dnes bylo mým úkolem odnést koš. U popelnic jsem viděl, jak tam někdo vyhazuje sklo do plastů, tak jsem mu řekl, že by měl třídit odpad. Večer jsem se osprchoval, ale ne pod silným proudem vody, protože už vím, že tím škodím planetě.

Toto byl můj běžný den. Po tomto pátrání jsem zjistil, že naší planetě ubližuji den za dnem, ale napravím to. Doufám, že se nad tím také někdo zamyslí jako já, a vybaví si, co dělá špatně.

Jan Kutílek

Ochrana planety Země

Lidé. Jaké to úžasné slovo. Jsme považováni za nejinteligentnější druh na planetě. Nicméně, jsme ten nejhorší. Co děláme na tomto světě? Jak jsme se sem dostali? Jaké je na této planetě naše poslání? Možná to nikdy nezjistíme, ale vypadá to, že náš jediný cíl je pokračovat v její likvidaci. Zvážíli jste někdy, že nám tato planeta nepatří? Ať tak či onak, její ochrana je v našich rukou.

Zvířata. Byla zde dlouho před námi. A my nejsme nic jiného, než jejich hosté. Přišli jsme, narušili jejich prostředí a teď ničíme jejich domovy. Byla vůči nám tolerantní. Už nespočetněkrát nám odpustila, ale my je stejně ignorujeme. Byli jsme jejich únosci. Jejich zabijáci. I přesto nás všichni přijali jako své majitele. Jsme jediný druh, který útočí, ničí, zabíjí, kontaminuje a vyhubuje jen kvůli svým cílům nebo lepšímu životu. Svět je náš. Je náš, pro nás všechny. Ale nezapomeňte, že je to i jejich svět a my musíme pochopit, že pro vlastní záchranu mohou udělat cokoliv. A neméně pro záchranu vlastní planety.

Planeta Země umírá. Nelítostně ji likvidujeme a ona strádá nedostatkem lásky. Slábne. A navzdory tomu všemu nám stále štědře dává ty nejlepší zkušenosti od dob, kdy jsme na ni poprvé vkročili. Tahle planeta nám byla tím nejlepším místem pro život. Cožpak si nezasluhuje uznání? Když nám byla dána možnost mluvit, myslet, tvořit, stavět a pomáhat, tak jak dlouho budeme ještě mlčet, ignorovat, ničit a zabíjet?

Na tomto světě jsou nás miliardy. Jsme myslící rasa. Rozumná, dominantní, tak proč jsme si toho ještě nevšimli? Dokážeme opanovat země, Měsíc, dokonce i planety.

Jednoho dne přestane lidstvo existovat a jiný druh najde naši planetu. Uvidí, že jsme byli druh, který selhal, upadl, ale zvedl se a napravil vlastní chyby. Planeta Země už není tím, co bývala, a my už nemůžeme čekat. Všichni vědí, co musíme udělat, a teď nadešel ten čas-budoucnost planety je stále v našich rukou. Pomozme jí.